

Folketingets Finansudvalg
Christiansborg

30. juni 2017

Svar på Finansudvalgets spørgsmål nr. 431 (Alm. del) af 28. juni 2017

Spørgsmål

Vil ministeren oversende talepapir fra åbent samråd d. 28/6 2017 om økonomiske regnemodeller, jf. FIU alm. del - samrådsspørgsmål AU og AV.

Svar

Til udvalgets orientering vedlægges talepapir brugt ved besvarelse af samrådspørgsmål AU og AV. Det talte ord gælder.

1. Indledning med kommentar til Finansudvalgets beretning

- Inden jeg besvarer dagens to samrådsspørgsmål, vil jeg gerne knytte nogle kommentarer til Finansudvalgets beretning over beslutningsforslag nr. B 14 [– Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af et ekspertudvalg med henblik på forbedring af de økonomiske modeller.]
- Helt overordnet er det selvfølgelig sundt, at Finansudvalget interesserer sig for pågående faglige diskussioner relateret til udvalgets område.
- Jeg mener imidlertid det vil være mindre sundt, såfremt udvalget drager konklusioner, som der på nuværende tidspunkt ikke er tilstrækkeligt fagligt belæg for.
- Særligt ikke hvis udvalget i forlængelse heraf forsøger at påvirke det faglige arbejde med udvikling og opdatering af regneprincipper, som foregår i de økonomiske ministerier. Det arbejde synes jeg, vi skal overlade til fagfolk i ministerierne.
- Jeg kan godt forstå, at den korte passage fra Det Økonomiske Råds forårsrapport, som citeres i beretningen, kan give anledning til bekymring – særligt hvis

den læses løsrevet fra resten af rapporten.

- Sagen er blot, at mens rapporten indeholder nogle gode overvejelser om udfordringerne på området, så er den specifikke passage problematisk af flere grunde.
- For det første *er* udfordringerne i forhold til at indregne dynamiske effekter af offentligt forbrug og investeringer anderledes end på skatteområdet.
- For det andet er det på det foreliggende grundlag ikke klart, at de betydelige udfordringer, der er forbundet med generelt at opgøre og indregne dynamiske effekter af offentligt forbrug og offentlige investeringer, skulle være overkommelige i praksis.
- [Og] for det tredje – hvilket nok er det vigtigste for mig at slå fast – så er der ikke belæg for at konkludere, at Finansministeriets regneprincipper skulle give ubalancerede vurderinger af ændringer i den offentlige sektors indtægter og udgifter.
- Jeg har set frem til muligheden for at komme her i dag og uddybe disse punkter. Det vil jeg gøre under besvarelsen af de to samrådsspørgsmål.
- Inden jeg kommer dertil, vil jeg dog gerne henlede opmærksomheden på en anden passage fra Det Økonomiske Råds rapport, som kan læses på side 120:
- ”Der kan således være positive produktivitetseffekter knyttet til dele af den offentlige udgiftsside. I de fleste tilfælde vil det være naturligt at forvente, at effekterne er aftagende i mængden af ressourcer, der anvendes på området. Øges udgifterne tilstrækkeligt indenfor et område, kan der derfor opstå en tendens til, at produktivitetseffekterne bliver små eller ligefrem negative, når der tages højde for, at ressourcer fjernes fra andre områder.”
- Med tanke på den offentlige sektors størrelse i Danmark, må dette forstås på den måde, at Det Økonomiske Råd mener, at man ikke skal forvente væsentlige dynamiske effekter af offentligt forbrug – konkret med henvisning til produktivitet. Og at man ikke på forhånd kan afgøre om effekterne vil være positive eller negative.
- På disse punkter er Finansministeriet helt på linje med Det Økonomiske Råd.

- Det Økonomiske Råd finder da heller ingen – eller meget små – effekter af de specifikke udgifter til børnepasning, som de kigger på. Og det til trods for, at børnepasningsområdet ofte fremhæves, når der spekuleres i muligheden for betydelige positive dynamiske effekter.
- Jeg vil også gerne starte med at slå helt fast, at det for Finansministeriet selvfølgelig er en central opgave at sikre, at de skøn der udarbejdes for, hvordan økonomisk-politiske tiltag påvirker de offentlige finanser og samfundsøkonomien i øvrigt, er så retvisende som muligt.
- I den forbindelse er det vigtigt at indregne dynamiske effekter af politiske tiltag, når der er tilstrækkeligt empirisk og metodemæssigt grundlag for det. Det gælder uanset om vi snakker om dynamiske effekter af skatter, overførselsindkomster, offentligt forbrug eller offentlige investeringer.
- Jeg er glad for, at indregning af dynamiske effekter har vundet bred tilslutning – herunder blandt medlemmerne i Finansudvalget.
- Med det nuværende empiriske og metodemæssige grundlag – herunder Det Økonomiske Råds rapport – er det *desværre* Finansministeriets forventning, at det ikke i den nærmeste fremtid vil være muligt at udarbejde konkrete regnemetoder til at vurdere dynamiske effekter af fx det offentlige forbrug i de mellemfristede fremskrivninger.
- Det betyder imidlertid *ikke*, at Finansministeriet ikke vil medtage dynamiske effekter i vurderingen af konkrete udgiftsdrivende tiltag, når der er tilstrækkeligt grundlag for det.
- Det hører med til at lave fyldestgørende vurderinger, og det gælder uanset om vi snakker dynamiske effekter på produktivitet, arbejdsudbud eller offentlige udgifter på andre områder.
- Det skal understreges, at det er i Finansministeriets og de øvrige ministeriers interesse, at regneprincipperne er retvisende og baseret på den foreliggende evidens. Dette skal også ses i lyset af, at Finansministeriet har ansvar for, at den foretagne budgettering er retvisende.
- Finansministeriet arbejder da også løbende med at udvikle og forbedre de regneprincipper, der anvendes til at vurdere økonomisk-politiske tiltag, og følger løbende med i den danske og internationale faglitteratur.

- Finansministeriet sætter pris på alle kvalificerede bidrag til denne litteratur – og på den løbende debat med fagfæller såsom Det Økonomiske Råd.
- Når der foretages en samlet vurdering på baggrund af den danske og internationale faglitteratur, bliver konklusionen dog en anden end den, der fremgår af den passage fra Det Økonomiske Råds rapport, som citeres i Finansudvalgets beretning.
- [Men] Finansministeriet vil naturligvis se på det med stor interesse, hvis det på et tidspunkt skulle lykkes Det Økonomiske Råd at udarbejde empirisk velfunderede regneprincipper for dynamiske effekter af fx offentligt forbrug, som betyder, at Rådet i praksis kan indregne sådanne effekter i sine fremskrivninger og konsekvensvurderinger.
- Nu hvor jeg har løftet sløret for nogle af de overordnede konklusioner, jeg vil komme med i dag, vil jeg gerne behandle det ønske om en redegørelse, som fremsættes i Finansudvalgets beretning over beslutningsforslag nr. B 14. Herefter vil jeg dykke ned i nogle af detaljerne i forbindelse med besvarelsen af samrådsspørgsmålene.
- Finansudvalget behøver nemlig ikke vente til oktober på at få svar på, hvad jeg vil gøre for at sikre mig, at dynamiske effekter af offentligt forbrug indarbejdes i Finansministeriets regneprincipper og økonomiske modeller. Det kan udvalget få at vide nu.
- Jeg vil nemlig først og fremmest bede embedsmændene i Finansministeriet om at fortsætte med at gøre, som de hele tiden har gjort: nemlig følge med i den danske og internationale faglitteratur samt løbende opdatere regneprincipper og modeller, når det er aktuelt, og der er tilstrækkeligt empirisk og metode-mæssigt grundlag for det.
- Det mener jeg er den rigtige måde at gøre tingene på.
- Jeg må dog konstatere – særligt i lyset af Det Økonomiske Råds forårsrapport og Finansudvalgets beretning – at der kan være et behov for en grundig redegørelse for, hvorfor Finansministeriet i dag sjældent indregner dynamiske effekter af offentligt forbrug og offentlige investeringer.
- Jeg har derfor bedt embedsmændene i Finansministeriet om at udarbejde et notat, som indeholder en sådan redegørelse. Dette notat vil blandt andet be-

handle de udfordringer, der knytter sig til området, og pointerne fra Det Økonomiske Råds forårsrapport mere udførligt, end jeg har mulighed for i dag.

- Og lad os bare sige, at notatet skal være oversendt til Finansudvalget og offentliggjort på Finansministeriets hjemmeside senest i oktober 2017.
- Inden jeg tager fat på besvarelsen af de to samrådsspørgsmål vil jeg runde mine indledende kommentarer af med at tilslutte mig noget, som Benny Engelbrecht er citeret for i Information 18. marts i år: ”I alle tilfælde mener jeg, at den megen debat om modeller skygger over det, vi politikere i virkeligheden burde debattere, nemlig hvad er det for prioriteringer, vi vil med vores samfund.”
- Det er mit indtryk, at andre dele af oppositionen er gået lidt i selvsving over spørgsmålet om regneprincipper. Her vil jeg godt minde om, at offentlige ydelser jo også tjener andre formål end fx arbejdsudbud og produktivitet. Fx sundhed, tryghed, ro og orden. Det er vores opgave som politikere at tage det fulde perspektiv, når vi træffer beslutninger.
- Så selv om der ikke er grundlag for at forvente positive nettovirkninger på arbejdsudbud og produktivitet af øget offentligt forbrug – heller ikke efter læsningen af Det Økonomiske Råds rapport – så lægger regeringen fortsat op til en begrænset, men positiv realvækst i det offentlige forbrug.
- Det er selvfølgelig også en fuldt legitim politisk holdning at ønske højere realvækst end det.

2. Samrådsspørgsmål AU

Er ministeren enig med de økonomiske vismænd i, at det er en central opgave, at "få etableret et sæt konkrete regneregler for, hvordan ændringer i det offentlige forbrug og offentlige investeringer kan forventes at påvirke realøkonomien, som svarer til dem, der i dag anvendes for skatter og overførsler", og hvilke initiativer vil ministeren tage for at få sådanne regneregler etableret?

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pelle Dragsted (EL)

Svar:

- Jeg vil gerne starte med at gentage, at det for Finansministeriet er en central opgave at sikre, at de skøn der udarbejdes for, hvordan økonomisk-politiske

tiltag påvirker de offentlige finanser og samfundsøkonomien i øvrigt, er så retvisende som muligt.

- Som jeg nævnte i mine indledende kommentarer, vil jeg derfor bede Finansministeriets embedsmænd om fortsat at foretage løbende vurderinger af Finansministeriets regneprincipper og opdatere disse, når der er tilstrækkeligt belæg for det.
- Når Finansministeriet kun i sjældne tilfælde indregner dynamiske effekter af offentligt forbrug, skyldes det ikke et grundlæggende princip.
- Tværtimod er det grundlæggende princip at indregne konkrete adfærdsvirkninger, når der er tilstrækkeligt empirisk og metodemæssigt grundlag herfor.
- Det er med udgangspunkt i disse principper, at der indregnes adfærdsvirkninger på arbejdsudbuddet af fx ændringer i skattesystemet.
- Således er det Finansministeriets vurdering, at der i forhold til ændringer i skattesystemet for det første foreligger et empirisk grundlag, som peger på, at der må forventes at være en væsentlig effekt.
- For det andet vurderes det empiriske og metodemæssige grundlag at være tilstrækkeligt til at skønne med rimelig sikkerhed over størrelsesordenen af effekterne.
- Det vil ganske enkelt ikke være retvisende at se bort fra dette.
- Finansministeriet er enig med Det Økonomiske Råd og andre i, at niveauet for – og sammensætningen af – den offentlige service i princippet kan påvirke fx arbejdsudbuddet og produktiviteten og dermed også den økonomiske vækst.
- Det Økonomiske Råds kapitel om dynamiske effekter af offentligt forbrug er da også blevet læst med stor interesse.
- Læsningen har dog ikke ændret på Finansministeriets vurdering af, at der ikke er belæg for at konkludere, at Finansministeriets regneprincipper ikke skulle være retvisende eller balancerede. Denne vigtige pointe vil jeg uddybe og begrundede i besvarelsen af samrådsspørgsmål AV.
- Det er også fortsat vurderingen, at der ikke eksisterer det nødvendige empiriske og metodemæssige grundlag til at skønne over eventuelle afledte effekter

af offentligt forbrug.

- Det hænger sammen med en række praktiske udfordringer i forhold til at opgøre de potentielle dynamiske effekter og opstille et fast sæt af regneprincipper for dynamiske effekter af offentligt forbrug.
- Det Økonomiske Råd peger i deres rapport på en række af disse konkrete – og velkendte – udfordringer.
- Finansministeriet vurderer, at alle disse udfordringer er væsentlige, men at det specielt er *to* af disse udfordringer, der står som centrale barrierer i forhold til at kunne udvikle konkrete regneprincipper på området.
- Den *første* centrale udfordring er, at forskellige typer af offentligt forbrug potentielt vil have forskellige og modsatrettede dynamiske effekter – og det gælder ikke kun på tværs af overordnede områder, men også inden for et givet område.
- Det stiller *meget* store krav til omfanget af den information, der er nødvendig for at kunne etablere generelle regneprincipper på området.
- Eksempelvis vil en øget bevilling til daginstitutioner kunne have forskellige effekter på forældrenes arbejdsudbud alt efter, om bevillingen bruges til at gennemføre: Lavere egenbetaling, højere personalenormering, udvidede åbningstider eller bedre madordning.
- Det Økonomiske Råd har lavet en analyse af de mulige konsekvenser på forældres arbejdsudbud af dels ændret forældrebetaling i daginstitutioner, dels ændrede normeringer. Børnepasning er netop et af de områder, hvor der mest oplagt kunne forventes adfærdsvirkninger af offentlige serviceudgifter.
- Det Økonomiske Råds analyser peger på lidt forskellige effekter af to konkrete mulige udmøntninger af offentligt forbrug på området, men man kan dog sige, at de begge er tæt på nul. For ændret forældrebetaling finder Det Økonomiske Råd ingen effekt. For personalenormering finder Det Økonomiske Råd en meget lille effekt – Det Økonomiske Råds beregning s. 156 svarer til en selvfinansieringsgrad på under 2 pct.
- Dette illustrerer samtidig, at hvis der skal etableres generelle regneprincipper for det offentlige forbrug, vil det i praksis kræve konkret viden om, hvordan

de enkelte udmøntningsmuligheder påvirker arbejdsudbuddet på meget detaljeret niveau. Det er viden som på nuværende tidspunkt ikke eksisterer.

- Ét af problemerne i forhold til retvisende at måle effekterne af offentligt forbrug er, at det er de færreste offentlige serviceydelser, som reelt kun kan leveres af det offentlige. Alternativet til fx offentlig børnepasning, offentlig ældrepleje og offentligt sundhedsvæsen, kan jo også være private tilbud – ikke nødvendigvis at ydelserne slet ikke bliver leveret.
- [Og] med mindre man kan pege på konkrete markedsfejl, vil et frit marked, hvor ydelserne leveres af private aktører og finansieres af brugerne selv, som udgangspunkt lede til en bedre fordeling af samfundets ressourcer – herunder arbejdskraft – end når det offentlige står for at levere ydelserne.
- Det betyder ikke, at der ikke kan være gode grunde til at det offentlige leverer visse velfærdsydelser. Men det vanskeliggør vurdering af effekterne.
- Den *anden* centrale udfordring er, at der kun kan skønnes over eventuelle virkninger af ændringer det offentlige forbrug, hvis man ved hvordan pengene helt konkret vil blive brugt. Igen på et meget detaljeret niveau.
- I Danmark har vi indrettet os sådan, at en stor del af det offentlige forbrug ligger ude hos regionerne og kommunerne. Det er derfor op til de lokale regions- og byråd at prioritere den konkrete udmøntning af de offentlige udgifter.
- Det synes jeg er en rigtig god ting.
- Men det betyder også, at det i praksis er meget sjældent, at vi på forhånd ved præcist, hvordan yderligere offentlige midler vil blive brugt, og derfor hvilken virkning de eventuelt kan have på arbejdsudbud og produktivitet.
- Selv hvis der var tilstrækkelig viden om de dynamiske effekter af offentligt forbrug på meget detaljeret niveau, så er manglende forhåndsviden om udmøntningen af det offentlige forbrug en betydelig barriere for at foretage konkrete skøn over virkningerne.
- På baggrund af mere eller mindre løse overvejelser omkring de forskellige udfordringer, opsummerer Det Økonomiske Råd udfordringerne som betydelige men overkommelige.

- Det Økonomiske Råd peger imidlertid ikke på konkrete løsninger, der umiddelbart kan anvendes til at opstille egentlige operationelle regneprincipper på området.
- For Finansministeriet er det ikke oplagt at udfordringerne skulle være overkommelige. Og Det Økonomiske Råds kapitel ændrer ikke grundlæggende på dette.
- Tillige har jeg noteret mig, at der heller ikke var nogen af eksperterne, der deltog i Finansudvalgets høring den 24. maj, som kunne pege på konkrete løsninger. Behovet for mere viden og udfordringerne i forhold til etableringen af konkrete regneprincipper blev derimod fremhævet flere gange.
- I rapporten skriver Det Økonomiske Råd endvidere, at udfordringerne i forhold til at indregne dynamiske effekter af offentligt forbrug og investeringer ikke er fundamentalt anderledes end på skatteområdet.
- Efter Finansministeriets opfattelse kan denne påstand højst være korrekt på det allermest abstrakte og teoretiske plan.
- Når der skal udarbejdes konkrete, operationelle regneprincipper må man imidlertid arbejde på et mere praktisk og jordnært plan.
- På dette plan er der helt afgørende forskelle på at opgøre afledte effekter af skatteændringer og offentligt forbrug, som blandt andet knytter sig til de to udfordringer, jeg tidligere har været inde på.
- Således er der *for det første* et væsentligt bedre empirisk grundlag for at vurdere dynamiske effekter af forskellige ændringer i skattesystemet.
- Det hænger blandt andet sammen med, at skatter påvirker arbejdsudbuddet gennem mere veldefinerede kanaler – marginalløn og indkomstniveau.
- *For det andet* kender vi fra centralt hold den præcise udmøntning på forhånd, når der foretages ændringer i skattesystemet.

3. Samrådsspørgsmål AV:

Er ministeren enig med vismændene i, at de nuværende regnemodeller giver anledning til ubalancerede vurderinger fordi de ikke indregner eventuelle dynamiske effekter af offentligt forbrug?

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pelle Dragsted (EL)

Svar:

- Det kan gøres meget kort. Nej, det er jeg ikke enig i.
- Men lad mig alligevel uddybe:
- For at have belæg for at konkludere, at de nuværende regnemetoderne ikke skulle være retvisende eller balancerede, er man efter Finansministeriets opfattelse nødt til at besvare i hvert fald to empiriske spørgsmål ifht. virkningerne af det offentlige forbrug i bred forstand:
 - Er der overhovedet tale om dynamiske effekter af en væsentlig størrelse?
 - Og nok vigtigst af alt – er effekterne positive eller negative?
- Det Økonomiske Råd besvarer ingen af disse empiriske spørgsmål i deres forårsrapport.
- Finansministeriet finder derfor, at der i Det Økonomiske Råds forårsrapport ikke er belæg for, at Finansministeriets regneprincipper ikke skulle være balancerede.
- Der er således efter Finansministeriets opfattelse tale om, at Det Økonomiske Råd fremfører en teoretisk mulighed – eller en holdning, der må stå for egen regning – fremfor en empirisk velunderbygget faglig vurdering.
- Jeg vil gerne uddybe baggrunden for, at Finansministeriet finder, at der på nuværende tidspunkt ikke kan drages konklusioner om hverken fortegnet eller størrelsen af dynamiske effekter af offentligt forbrug. Og at Finansministeriet derfor stiller sig uforstående over for, at man på det foreliggende grundlag skulle kunne konkludere, at de anvendte regnemetoder ikke er balancerede.
- Jeg vil i den forbindelse fokusere på dynamiske effekter på arbejdsudbuddet som et eksempel – da dette også typisk er fokus for debatten.
- For ændringer i skattesystemet er der forhold, som typisk trækker i hver sin retning for så vidt angår den dynamiske effekt på arbejdsudbuddet.

- Ved skattesækning er der for det første forhold, der taler for, at folk vil arbejde mindre – fordi de ville kunne opretholde den samme indkomst med en mindre arbejdsindsats. For det andet er der forhold, der taler for at folk vil arbejde mere – fordi fortjenesten ved en times ekstra arbejde bliver større.
- Det er altså ikke afgjort på forhånd om den samlede effekt på arbejdsudbuddet er positiv eller negativ. Dette er et empirisk spørgsmål.
- Empiriske studier peger dog på, at de positive effekter på arbejdsudbuddet af en skattesækning typisk vil dominere de negative.
- Det bedre empiriske grundlag på skatteområdet hænger sammen med, at skat-ternes påvirkning af den enkelte – det vil sige på disponibel indkomst og marginalskat – direkte kan observeres. Det gør det lettere at måle sammenhængen til arbejdsudbuddet.
- Det tilstrækkelige empiriske grundlag er baggrunden for, at Finansministeriet indregner afledte virkninger af skatteændringer på arbejdsudbuddet.
- Tilsvarende er der med hensyn til offentligt forbrug forhold, som kan trække i retning af både højere og lavere arbejdsudbud.
- Når det offentlige stiller en række ydelser gratis til rådighed gennem offentligt forbrug, forøger det – alt andet lige – borgernes forbrugsmuligheder.
- Det vil betyde, at borgerne kan opretholde det samme samlede forbrug for en mindre arbejdsmarkedsindkomst. Det vil trække i retning af at folk vil arbejde mindre.
- Sådanne indkomsteffekter vil afhænge af typen af det offentlige forbrug samt hvilken værdi, den enkelte tillægger yderligere offentlig service på et givent område.
- Det er derfor ikke umiddelbart muligt at opstille generelle sammenhænge mellem udgifterne på et givent område, og indkomsteffekten på den enkeltes arbejdsudbud.
- Ud over potentielle indkomsteffekter vil nogle typer af offentligt forbrug kunne påvirke værdien af fritid i forhold til gevinsten af at arbejde lidt mere.

- Hvis det offentlige forbrug fx mindsker omkostningerne ved arbejde, vil det trække i retning af, at folk vil arbejde mere. Det kunne fx være når det offentlige leverer børnepasning af god kvalitet, sådan at forældrene trygt kan gå på arbejde med vished om at pædagogerne i børnehaven tager sig godt af deres børn.
- Omvendt kan andre typer af offentligt forbrug øge værdien fritid. Det kunne fx være offentlige parker, svømmehaller eller kulturtilbud.
- Ligesom for skatteændringer, er det et empirisk spørgsmål, hvorvidt ændringer i det offentlige forbrug har positive eller negative effekter på arbejdsudbuddet – og hvor store disse eventuelt måtte være.
- Når det drejer sig om mindre ændringer i det offentlige forbrug – med det udgangspunkt vi har i Danmark – er der imidlertid ikke tilstrækkeligt empirisk belæg for at kunne drage konklusioner om fortegnet og størrelsen af eventuelle effekter.
- Det er i den forbindelse en vigtig pointe, at yderligere offentligt forbrug på et område ikke kan forventes at have samme gennemsnitlige effekt som de samlede udgifter til et givent område. For eksempel er det ikke forventeligt, at yderligere udgifter til fx daginstitutioner vil have samme virkning som de penge vi allerede bruger på området. Uanset hvad disse virkninger måtte være.
- Når man snakker om effekterne af offentligt forbrug skal man derudover også huske, at øget offentligt forbrug på et givent område ikke nødvendigvis slår igennem én-til-én på det samlede forbrug.
- Tag fx sundhedsydelser. Hvis vi styrker de offentligt finansierede sundhedsydelser, som står til rådighed for borgerne, vil nogle – i hvert fald i et vist omfang – finde mindre behov for at supplere ved at købe private sundhedsydelser og -forsikringer, som dermed fortrænges.
- Det er således ikke nok at vide, hvilken effekt øget forbrug af fx sundhedsydelser har – man skal også vide i hvilket omfang offentligt finansierede sundhedsydelser slår igennem på det samlede forbrug af sundhedsydelser.
- Noget tilsvarende gør sig gældende for børnepasning, ældrepleje og andre udgiftsområder.

- Endelig hænger det utilstrækkelige empiriske belæg også sammen med nogle af de udfordringer, jeg har været inde på i besvarelsen af samrådsspørgsmål AU.
- Her til sidst vil jeg runde af med at sige, at man selvfølgelig kan gøre sig en masse forestillinger eller forhåbninger om, hvordan enkelte konkrete tiltag vil have indflydelse på fx arbejdsudbuddet, produktiviteten eller andre forhold.
- Finansministeriet er dog nødt til at forholde sig til, hvad der er tilstrækkeligt belæg for at indregne, når regnemetoderne fastlægges.
- Og der er efter Finansministeriets opfattelse ikke belæg for at konkludere, at Finansministeriets beregninger skulle være systematisk skæve i den ene eller den anden retning.
- Eller at der skulle være udeladt væsentlige effekter, som der er tilstrækkeligt empirisk og metodemæssigt grundlag for at indregne.
- Den vurdering er der ikke noget i Det Økonomiske Råds analyse, der ændrer på. Tværtimod bekræfter den om noget vurderingen.

Med venlig hilsen

Kristian Jensen
Finansminister